

671.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami

z dnia 31 lipca 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych o postępowaniu w razie zachorowania na cholere azjatycką podróżujących kolejami.

Na zasadzie art. 2 i art. 3 p. c ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącemi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. № 61 poz. 388) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych co następuje:

§ 1. Jeżeli w pociągu zajdzie przypadek zachorowania lub śmierci na cholere azjatycką lub zostaną ujawnione objawy tej choroby, należy chorych lub zmarłych pozostawić w tym samym przedziale, w którym jechali; wszystkie zaś inne zdrowe osoby z tego samego przedziału i te osoby z wagonu, które z chorymi lub zmarłymi się stykały, należy na najbliższej stacji kolejowej przeprowadzić do innego opróżnionego przedziału, względnie wagonu, uważać je za podejrzane o chorobę i odwieść do najbliższej miejscowości, wyznaczonej instrukcją Ministra Kolei Żelaznych, w której, po zbadaniu przypadku przez lekarza, będą poddane zaszczepieniu i 5-ciodniowej obserwacji.

Osoby, które w ostatnich 6 miesiącach były szczepione przeciw cholere, ponownemu szczepieniu nie podlegają.

Osoby chore i zmarłe będą tym samym wagonem, w którym jechały, pod opieką odwiezione do miejscowości, w której istnieje najbliższy szpital epidemiczny, gdzie chory zostanie oddany do leczenia, zmarły zaś badaniu bakteriologicznemu.

§ 2. W tych wypadkach, w których zajdzie konieczność użycia podwozy do przewiezienia chorych, zmarłych, lub podejrzanych o chorobę, wynikłe z tego wydatki pokrywa odnośny zarząd kolejowy na rachunek Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarjatu do walki z epidemjami.

Koszta utrzymania osób, poddanych obserwacji, jakoteż koszta szczepienia opłaca z funduszków samorządowych zarząd komunalny tej gminy, w której osoby te zostały zatrzymane dla obserwacji lub w której szczepienia dokonano. Wydatkowane przez zarząd komunalny sumy ulegają następnie zwrotowi ze strony Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarjatu do walki z epidemjami na podstawie przedstawionych mu rachunków wraz z dowodami kasowymi.

§ 3. Podwozy użyte do przewiezienia osób chorych lub zmarłych będą poddane gruntownej dezynfekcji według obowiązujących przepisów, podwozy zaś, w których jechały osoby podejrzane, podlegają dezynfekcji tylko w tym wypadku, gdyby jedna z przewiezionych osób w ciągu 5 dni zachorowała; podwoza ta nie może być jednak w ciągu owych 5 dni używana, a gdyby miała być wcześniej użyta, winna być uprzednio poddana takiej samej de-

zynfekcji, jak podwoza, w której przewieziono osoby chore lub zmarłe.

§ 4. Personel kolejowy, zarządy stacyjne, władze komunalne oraz organy policji państwowej, do których wiadomości doszły wypadki, omówione w § 1 niniejszego rozporządzenia, obowiązane są dopilnować aby tryb postępowania z chorymi, zmarłymi lub podejrzanyymi o chorobę tudzież z użytymi dla ich przewozu podwodami, przepisany w § 1 i 3 był w każdym wypadku ściśle zachowany.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Naczelnny Nadzwyczajny Komisarz
do spraw walki z epidemjami:

Chódzko

Minister Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

672.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 10 sierpnia 1922 r.

uzupełniające rozporządzenie z dnia 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych.

Na mocy art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), art. 379 i 386 ros. ustawy lekarskiej (Zbiór Pr. ros. tom. XIII wyd. 1905), austr. ustawy z dn. 18 grudnia 1906 (austr. Dz. U. P. r. 1907 № 5) i zgodnie z art. 36 rozporządzenia niemieckiego Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 lutego 1902 r. w przedmiocie sposobu prowadzenia aptek, zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych (Dz. U. R. P. № 87 poz. 640) uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

W p. b § 4 po słowach „przy preparatach złożonych” dodaje się słowa: „na żądanie Państwowego Instytutu Farmaceutycznego”.

W § 7 skreśla się ostatnie zdanie, począwszy od słów: „Oprócz tego winny być podane adresy”...

Po p. d § 8 dodaje się zdanie następujące: „Przy specyfikach, które mogą być wydawane jedynie z przepisu lekarza, umieszczanie na etykietce sposobu użycia nie jest obowiązujące”.

§ 9 otrzymuje brzmienie następujące: „Cena detaliczna uwidoczniiona przez wytwórcę zgodnie z p. g § 8 nie może przekraczać każdorazowo obowiązującej taksy aptekarskiej. W wyjątkowych wypadkach, kiedy cena zakupu jednego lub kilku środków, wchodzących w skład specyfiku jest wyższa od

ceny przyjętej za wyjściową do każdorazowo obowiązującej taksy aptekarskiej lub kiedy przygotowanie preparatu wymaga specjalnych operacji cena ta może być wyższą od ceny oznaczonej podług obowiązującej taksy aptekarskiej, jednak w każdym wypadku winna być przedstawiona do zatwierdzenia Ministerstwu Zdrowia Publicznego.

Cena detaliczna ustanowiona zgodnie z przepisami p. a § 4 i p. g § 8 może być przez wytwórcę specyfiku farmaceutycznego zniżona bez osobnego zezwolenia. W przypadku obniżenia cen taksy aptekarskiej, wytwórcy specyfików farmaceutycznych w razie, gdyby ceny wytwarzanych przez nich specyfików przekraczały normy nowej taksy, obowiązani są obniżyć ceny tych specyfików z dniem ogłoszenia zniżonej taksy, zawiadamiając o tem Ministerstwo Zdrowia Publicznego nie później jak do dni 15 po jej ogłoszeniu.

Cena specyfików farmaceutycznych może być przez wytwórcę podniesiona bez przekroczenia jednak każdorazowo obowiązującej taksy aptekarskiej, pod warunkiem zawiadomienia Ministerstwa Zdrowia Publicznego nie później jak do dni 15 po dokonaniu podniesienia ceny.

Cena detaliczna uwidoczniiona przez wytwórcę zgodnie z p. g § 8 obowiązuje sprzedawcę detalicznego i może być przez niego podniesiona tylko w przypadku podniesienia tej ceny przez wytwórcę".

Do § 10 dodaje się ustęp następujący:

„Specyfiki farmaceutyczne, zawierające środki trujące, które apteki obowiązane są przechowywać w szafie zamkniętej, mogą być wydawane z aptek, z zachowaniem przepisów o wydawaniu środków tej kategorii”.

Ustęp drugi § 17 uzupełnia się słowami: „i na czas do 1 kwietnia 1923 r. specyfiki farmaceutyczne, wytwarzane na obszarze b. zaboru pruskiego na podstawie poprzednio tam obowiązujących przepisów”.

W § 22 skreśla się w końcu pierwszego ustępu słowa: „Z wyjątkiem byłej dzielnicy pruskiej”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego:

Chodźko

673.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na obszar Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej ustaw o opłacie stemplowej od kart do gry.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar Ziemi Wileńskiej rozciąga się moc obowiązująca art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry (Dz. U. R. P. № 101 poz. 666) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 35 poz. 204) oraz artykułem 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), jak również artykułów 2 do 9, 11, 13 do 19, 21 i 22 powołanej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., tudzież artykułów 10 i 12 tejże ustawy w brzmieniu, ustalonem artykułem 4 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

Jastrzębski

674.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 sierpnia 1922 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia z dnia 31 października 1920 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 101, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. W napisie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 690) ulegają skreśleniu wyrazy „—na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austriackiej—”. Rozporządzenie to ulega nadto zmianie w niżej wyszczególnionych paragrafach względnie ustępach, które otrzymują brzmienie następujące:

§ 5, ustęp trzeci: „Władzami takimi są: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej—z wyjątkiem Ziemi Wileńskiej— urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych (w Warszawie tylko I-y, w Łodzi tylko II urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych); na obszarze Ziemi Wileńskiej— urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Wilnie; na obszarze b. dzielnicy austriackiej—dyrekcje okręgów skarbowych; na obszarze b. dzielnicy pruskiej— urzędy skarbowe podatków pośrednich (akcyzowe)”.

§ 13: „Urzędami powołanymi do stemplowania kart do gry są: I urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w Warszawie, II urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w Łodzi, urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Wilnie, kasa skarbowa B we Lwowie, oraz urząd skarbowy podatków pośrednich (akcyzowy) w Poznaniu”.

§ 15: ustępy pierwszy i drugi: „Wytwórca kart do gry otrzymuje banderole bezpłatnie z kasy skarbowej. W tym celu składa zamówienie w dwóch egzemplarzach, według załączonego wzoru 2. Wytwórca ma każde zamówienie przed złożeniem go kasie skarbowej zaopatrzyć w numer kolejny, oraz przedstawić je urzędowi powołanemu do stemplowa-